

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/30/2017
Identifikačné číslo spisu: 7113010503
Dátum vydania rozhodnutia: 12.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7113010503.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci obvineného G. B. a spol., pre trestný čin vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení do novely č. 253/01 Z. z. a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 12. júna 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného G. B. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. mája 2016, sp. zn. 6To/26/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného G. B. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I z 18. decembra 2015, sp. zn. 3T/28/2013, bol (o. i.) obvinený G. B. uznaný za vinného v bode 1) z účasti vo forme návodu na trestný čin vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001, a to na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

v U., okres Michalovce, v rodinnom dome č. XXX dňa 2. februára 2001 vo večerných hodinách potom, ako G. B. v snahe uniknúť trestnej zodpovednosti za trestný čin vraždy v trestnej veci vedenej v tej dobe proti jeho osobe vo väzobnej forme na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1T/14/00, počas výkonu väzby v bližšie nezistenej dobe a nezisteným spôsobom z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Prešove nahovoril ďalšiu osobu na fyzickú likvidáciu A. C. za účelom, aby tento podpísal listinu, ktorá bude použitá ako písomné priznanie k trestnému činu, z ktorého bol vtedy obžalovaný G. B., a následne N. U. s ďalšími osobami vylákali, zviazali a previezli A. C. do vyššie uvedeného domu, kde ho N. U. spolu s ďalšími osobami donútili podpísať väčšie množstvo čistých listov papiera formátu A4 a následne ho N. U. spolu s ďalšími osobami ho škrtili ťahaním koncov povrazu otočeného okolo krku kým nenastala smrť, po čom nahé telo A. C. bolo ďalšími osobami v noci zakopané v katastri obce E. F. v okrese Michalovce a list s podpisom A. C., v ktorom sa tento priznal k trestnému činu, z ktorého bol vtedy obžalovaný G. B., bol dňa 19. februára 2001 doručený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu v trestnej veci obžalovaného G. B.,

- uvedeného konania sa obžalovaný G. B. dopustil potom, ako dňa 17. novembra 1999 spáchal v spolupáchateľstve pokus trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. júla 2001, za ktorý bol právoplatne uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 1T/14/00 zo dňa 12. decembra 2003 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5To/13/04 zo dňa 23. júna 2004.

Za to bol obvinený G. B. odsúdený podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. júla 2001 na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona ho súd na výkon trestu zaradil do III. nápravnovychovnej skupiny. Vo vzťahu aj k obvinenému G. B. bola podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku zákona č. 301/2005 Z. z., poškodená M. C., nar. XX. H. XXXX, bytom P. XX, okres Michalovce s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozhodnutiu podali obvinený G. B., obvinený N. U. i prokurátor Krajskej prokuratúry Košice odvolania. Krajský súd v Košiciach o nich rozhodol rozsudkom z 26. mája 2016, sp. zn. 6To/26/2016, tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uložených trestoch a spôsobe ich výkonu u obvinených G. B. a N. U.. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc vo veci sám uložil obvinenému G. B. podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 29 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. júla 2001 súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) rokov. Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona účinného do 31. júla 2004 obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. (tretej) nápravnovychovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. júla 2001 zrušil výrok o treste a spôsobe jeho výkonu v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. decembra 2003, sp. zn. 1T/14/00, ktorým bol - v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. júna 2004, sp. zn. 5To/13/2004 - odsúdený pre spolupáchateľstvo pokusu trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona zaradený do III. nápravnovychovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolania obvineného G. B. a N. U..

Obvinený G. B. podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jozefa Sabóa dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 26. mája 2016, sp. zn. 6To/26/2016. Ako dovolacie dôvody uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený predovšetkým namietal, že odmietnutie jeho návrhu na výsluch C. B. ako svedka malo za následok nerovné postavenie v konaní pred súdom v jeho neprospech, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie a práva na obhajobu. Porušená bola aj zásada in dubio pro reo.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, obvinený tvrdil, že H. S. bol dňa 17. októbra 2012 vypočutý v postavení podozrivej osoby a nemohol byť teda vypočutý v postavení svedka. Stalo sa tak, že obvinenie jemu ako dovolateľovi bolo vznesené na základe nezákonnej výpovede a celé trestné konanie, tým bolo poznačené nezákonnosťou. Následne bola dňa 18. októbra 2012 vykonaná previerka S. výpovede, kde označil miesto zahrabania telesných pozostatkov C.. Preverovaná teda bola procesne neprípustná výpoveď.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v prejednávanej veci nebolo podľa obvineného preukázané, na aký čin mal naviesť „ďalšiu osobu“, tento čin nebol konkretizovaný individuálnymi črtami a neobstojí tak použitá právna kvalifikácia.

Záverom obvinený uviedol, že rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. mája 2016, sp. zn. 6To/26/2016, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech. Navrhol, aby

dovolací súd rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26.mája 2016, sp. zn. 6To/26/2016 u obvineného G. B. zrušuje vo výroku o uloženom treste, spôsobe jeho výkonu a vo výroku o zamietnutí jeho odvolania. Rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 18.decembra 2015, sp. zn. 3T/28/2013 u neho zrušuje vo výroku o vine a v skutku č. 1 vo výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Okresnému súdu Košice I sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach v tom smere, že sa individuálne vysporiadal s dovolacími dôvodmi podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku a následne navrhol dovolanie obvineného G. B. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

V podaní označenom ako replika k vyjadreniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach, obvinený G. B. ešte reagoval na argumentáciu prokurátora vo vyjadrení k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Trestného poriadku zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne

podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2Tdo/30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Vo všeobecnosti k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej súvislosti pritom najvyšší súd upozorňuje na skutočnosť, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania. Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako i vo vzájomných súvislostiach.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu, právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva (ako už bolo aj vyššie

uvedené), že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) najvyšší súd uvádza, že obhajobné práva obvineného boli zachované a niet pochyb o ich zákonomnom uplatnení. V danej veci mal obvinený G. B. obhajcov vo všetkých štádiách trestného konania, pričom právo na obhajobu aktívne uplatňoval, či už prostredníctvom nich alebo osobne.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku preto splnený nebol.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť úspešným dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania), je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní a súdu znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Najvyšší súd ustálil, že na zistenie skutkového stavu v tejto veci boli súdom všetky dôkazy vykonané zákonným spôsobom a zároveň v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku náležite vyhodnotené.

Rovnako výsluch H. S. zo 17. októbra 2012 bol vykonaný zákonne. To isté platí aj o následnej previerke jeho výpovede 18. októbra 2012. H. S. bol opodstatnene vypočúvaný v postavení svedka.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku teda nie je splnený.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať ani meniť, najvyšší súd považuje ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania za zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob

hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia dovolateľa, ktoré smerujú len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o namietané právne posúdenie konania obvineného, tak k tomu najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie G. B. bolo subsumované pod správnu skutkovú podstatu.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak nie je splnený.

Neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že obvinený vo svojom dovolaní zopakoval námietky, ktoré uplatnil v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach z 26. mája 2016, sp. zn. 6To/26/2016. S týmito námietkami sa už Krajský súd v Košiciach vysporiadal veľmi podrobným, jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom. Dovolací súd preto v tomto smere odkazuje na odôvodnenie predmetného rozhodnutia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Ani v dovolaní sa nemá odpovedať na každú otázku, ak je táto zodpovedaná a vysvetlená už v rozhodnutiach súdov nižších stupňov.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.